Пише: Душан Тубић
субота, 26 април 2008 19:42

Србија је опет у изборној грозници, која као да није ни престајала. Највећа новост на овим изборима је коалиција око ДС-а, коју предводи Тадић. Ово је једна веома чудна коалиција у којој су и Динкић, Чанак, Драшковић, као и представници муслиманске мањине. Избори ће показати колико је паметан био Тадићев потез да улази у коалицију са људима који су се до сада или компромитовали у политици или су „бивши“ политичари.

Вероватно је најконтроверзнији члан те „шарене коалиције“ познати политички шоумен Ненад Чанак, кога другачије доживљавају у Београду, а другачије у Војводини. У Београду је он виђен као борац против Милошевића, чије је вешање призивао 2000. године, а након 5. октобра и као огорчени противник Коштунице. У Војводини је он виђен као борац за „Војводину републику“ са обележјима државности, и као човек који користи сваку прилику да са гнушањем говори о „српској политици“ која „пљачка Војводину“.

Ко је заправо Ненад Чанак ? Он је политички стасао у времену власти војвођанских комуниста аутономаша, који су га у великој мери формирали, и жели да се представи као велики демократа, али то често демантује реториком и политичким деловањем.

Оно што је нова политичка елита у Војводини урадила, чији је Ненад Чанак важан део, у великој мери показује каква је његова политика. Мало се радило на симболима и квазидржавном идентитету Војводине, а готово нимало на бољем животу грађана. Распродајом, по принципу „пола џабе, пола за бадава“, Војводина је остала без стотине хиљада хектара најквалитетније земље. Иако се Чанак представља као „војвођански кадар“, коме је на срцу проблем Војводине и војвођанског села, пракса његова и оних који су владали последњих осам година га демантује (поред Чанка, Војводином влада и Тадићев ДС и Карићев ПСС и странке мањина). Ниједна земља, а нарочито регија која се поноси пољопривредом као окосницом своје економије не може да се тако немарно и бахато односи према овој привредној грани.

„Кум I и II“

Део од око 10 одсто те у бесцење распродате земље је „поштено купио“ Чанков кум Миодраг Костић, чувени власник „МК комерца“ (и некадашњи директор ДС-а). Чанак није сигурно директни кривац за ово, али се никада није огласио и критиковао политику распродаје привредних ресурса у Војводини. При томе, ми му не бисмо то замерали да се није свугде и увек појављивао као заклети борац за права и добробит Војводине, као борац за војвођанско село и војвођанске интересе. Чувен је по флоскулама: „Ди су наши новци?“, „Војвођански новци у војвођанским шарајтовима“, и слично. А за кума све јер кум – како кажу у народу – није дугме.

Он и његов ЛСВ протестују и залажу се за слободан извоз пшенице и кукуруза, чиме „бране“ интересе пољопривредника-сељака, који су све своје вишкове одавно продали по дупло мањим ценама. Сељаци јесу, али пољопривредни „тајкуни“ нису. И ко је онда ту екстрапрофитер? Кум Миодраг је „великодушно“ дао семе и вештачко ђубриво за „робну размену“ у односу 1:2,3 до 1:2,5. На тај начин би и неписмен човек остварио огроман профит.

Шта је боље: бити амбасадор Србије и Војводине на Ловћену, или бити црногорски амбасадор – у Новом Саду? Да ли је Неша Чанак зато лобирао да се прикачи Тадићу, уз амбицију да можда буде амбасадор Србије у Црној Гори, будући да је познато да има одличне односе са Милом Ђукановићем. И не само са њим. Чанак је 1992. године изјавио: „...сваки члан либералног савеза Црне Горе је аутоматски члан лиге социјалдемократа Војводине.“ Откада су то Црна Гора и Војводина исто, а испада да Србија и Црна Гора, Србија и Војводина – нису исто? Учествовао је Чанак као једини политичар из Србије и на митинзима подршке Ђукановићевом режиму на изборима.

Поред ове „црногорске везе“, Чанак је познат и као „антифашиста“; наравно, ако се под фашизмом подразумева српски национализам. Тако се и заклети антифашиста Перовић нашао „у клинчу“ са Давидовићем и „Националним стројем“, па потом и Неша Чанак, заједно са „саборцем антифашистом“ Чедом, са истим тим Давидовићем. Тако је мирни панонски град Нови Сад био поприште „велике битке“ у којој је малтене „крв текла улицама“ (како је то Неша описивао) између Чанкових лигаша и Давидовићевих стројеваца. Љуто су се борили, „носили се цијели дан до подне“, разменише међусобно и понеку каменицу. Тај политички перформанс је само помогао овој двојици да постану звезде дана, а Србији још једном бацио прашину у очи. При томе, Чанков речник пун увреда за политичке противнике, позива на линч и на „обрачун летвама“ није много бољи од речника оних које назива „фашистима“.

„Развојни пут“

Да се присетимо „раних радова“ Неше Чанка, и то не оних неозбиљних када се сликао у оклопу као витез, плагирајући немачкога фирера. Био је наш Ненад увек заправо кооперативан према оном коме треба, а увек је глумио политичког бунтовника. Сећамо се да је пролеће 1997. Ричард Холбрук звао Чанка и Драшковића, те они хитају да се одазову на „најпоштеније изборе до тада“ (када те „најпоштеније изборе“ Ђинђић и Коштуница – бојкотују). Тиме ова двојица само дају неопходан легитимитет за победу на изборима Слободану Милошевићу. Та 1997. година их је спојила, а 2000. раздвојила. Холбрук 1997. године „није знао шта то значи бојкот избора“, али је за три године коначно „схватио“.

Иако готово никада није ишао самостално на изборе, успевао је, као и овај пут, да се вешто убаци у праве редове. Или су га „убацили“ његови „ментори“. Након 5. октобра је добио много више власти у Војводини, него што је његова странка могла и да сања да добије на изборима. Из тог времена се сећамо лупања табле са натписом РТС-а на ТВ Нови Сад, чиме је показивао однос према Београду и „великосрпској хегемонистичкој србијанској политици“, али је покушао да привремено заустави приватизацију цементаре у Беочину, када та приватизација није била „по његовим правилима“. После се нешто десило, па је и та приватизација, као и ко зна колико њих других, „легла“. Дозволио је Ђинђић да се услови за приватизацију цементаре допуне и „обогате“ Чанковим захтевима. То што ти његови захтеви нису били по мери радника цементаре, и то што су ти исти радници писали писмо нама у Скупштини Србије (иако су били страшно уплашени и испрепадани доласком тог новог, „демократског режима“), то Нешу није нимало забринуло. Није га „дирнуло“ и подстакло на „бригу за Војводину и Војвођане“. Тада су били необавештени и медији и „критичка јавности“, ни Верица Барић се нешто није оглашавала.

Чанак се укључио успешно у српски транзициони циркус. Њега су узимали за пример „кумовске транзиције“. Поручује нам тако Неша: „Ко може да каже и да тврди да мој препоштени и предобри кум није био успешан као привредник (ваљда и као димничар) још у време Слободана Милошевића, а да данас није још успешнији?“ Појављивао се он у тој својој „промоцији кума“ у многим новинама и ТВ емисијама.

Можда бих и поверовао у приче у „кумовском поштењу“ да тада нисам био народни посланик и члан Одбора за пољопривреду. Са те функције одржао сам конференцију за штампу у Новом Саду, где сам прозвао Нешиног кума Костића, који је „поштено“ купио зграду ЦК – за 10 одсто од њене стварне вредности. Данас, са ове дистанце, тврдим чак за 2–3 одсто од стварне вредности. Тој „поштеној“ куповини претходила је кампања, наслови у новинама и другим медијима „да је зграда склона паду и да је хитно треба

рушити“? Зграда није срушена, скупо је препродата, а 15–16 хектара парка око зграде ЦК данас вреде једно велико богатство. Још тада сам безуспешно указивао на продају друштвене земље у бесцењe, коју је (између осталих) куповао и „МК комерц“, најчешће у почетку не на своје име.

Данас је Костић јак „као двадесет Дунђерских“, а на помињање имена овог велепоседника препотентно пита: „Ко је био тај Дунђерски?“ Продаја друштвене земље у бесцењe била је црна мрља у политици ДОС-а, па тако и Коштунице. Сва моја борба за Србију и Војводину водила се око тога да се врати отето, оно што су цркви и народу отели „антифашисти“ – комунисти на које се непрекидно позива Чанак. Сада се понавља велика пљачка, оно што су комунисти отели од људи и што је наводно било државно-друштвено сада је од „реформиста“, а заправо од префарбаних комуниста продато тајкунима и странцима. Тако се једна неправда наставља другом „продајом“ стотина хиљада хектара најбоље обрадиве пољопривредне земље у Европи неколицини тајкуна и полукриминалаца, што изазива само гнев и тугу. И буди жељу и наду да ће доћи време када ће се све отето – вратити.

Неша „антифашиста“

Није Чанак у блиским контактима само са либералима Црне Горе, много је добар и са комшијама Хрватима, и то посебно са онима који настављају усташоидну идеологију (ХДЗ-овцима). Подржава комунизам-партизанштину у Србији, ХДЗ-овце у Хрватској, либерале и Мила у Црној Гори, а неко би помислио да они немају ништа заједничко. Међутим, имају једну јаку заједничку црту – политику против Србије. Нарочито нас је огорчило када смо видели како присуствује хрватским екстремистичким скуповима на којима се пропагира „Сријем Хрватској“. Њему очигледно не смета ни хрватски, ни албански, ни муслимански, а ни црногорски екстремизам и антисрпски ставови, јер он екстремизам види само међу „великосрпским србијанским националистима“. Он је толерантан према екстремизму свих боја и свих нација осим српског, њега види и тамо где га нема. Његов антифашизам је циничан јер говори о „српском фашизму“, а њега историјски није ни било, а политизује српске жртве које страдају од мађарског фашизма у Рацији 1942, тако што оно „српско“ замени „антифашистичким“, а оно мађарско заборави. За њега је изгледа боља парола од антифашизма – боја новца који нема граница.

Као да је неко нас у Војводини осудио да гласамо за те и такве „реформисте“ и „европејце“, а заправо једва замаскиране титоисте и „евроунијате“. Докле ће Чанак и њему слични владати Војводином уз помоћ својих кумова, „другова и другарица

антифашиста“ и уз благослов београдских странака и Запада. Савез београдских урбаних странака из круга двојке који нас контаминирају лажним европејством са војвођанским аутономашима био би превише и за једну јачу и богатију државу од Србије.

Погрешна је слика да се Чанак не бори доследно за националне интересе, али то нису наши национални интереси. Чанак је лобиста разноразних интереса, а нарочито хрватских у Војводини. Посебно се истакао у игри са позиционирањем „творнице духана Ровињ“ у Војводини, која је купила (или изнајмила за ситне паре) хале некадашњег војвођанског гиганта „Петра Драпшина“ да Војводини и Србији продају – дим! Ту пенетрацију хрватског капитала у Србију је у највећој мери спречио покојни премијер Ђинђић. Чини се да су Чанку ближе хрватске жупаније са којима се братими, него рецимо југ Србије или Република Српска. Тешко је проценити колико је на то утицао Чанак, али је јасно да је хрватски капитал имао отворена врата у Војводини у којој је покуповао многе фирме, при чему је хрватско тржиште затворено за српске компаније. Исто тако, евидентно је и да Чанак одржава редовне контакте са хрватском страном, од којих су неки и скривени од медија попут „тајног састанка“ са председником сабора Томичићем. Тако је Чанак у Војводини и Хрватској виђен као промотер њихових привредних интереса, што је еуфемизам „привредне сарадње“. Сигурно се на тим састанцима није причало о антифашизму. Припомогла је додуше ту мало и „штована“ госпођа Дулић-Марковић.

Све ово показује да Чанак наслеђује титоистичку политику (једаред је рекао да му је Тито политички идол) у Војводини. Као и ондашњи комунисти, и она јаши на поделама и сукобима. При томе, у сваком грму види српски национализам, који одмах крсти „клерофашизмом“ и „нацизмом“. Доста нам је више људи који су задахнути духом „шуме и партизанштине“. Лажне антифашистичке борбе у земљу у којој је фашизам био само окупаторски ником добра неће донети, па ни коалицији коју он представља у Војводини. Праве патриоте и националисти не мрзе никог, али – воле своје. Такве не можете преварити тзв. антифашистичком борбом, али бивше комунисте и анационалне неокомунисте – хоћете.

Да ли је савез са ДС-ом знак да су они и идеолошка браћа, добро је питање за сваког бирача 11. маја. Свако ко гласа за Тадићеве демократе треба да зна да у Србији и Војводини доводи на власт и Чанка и Чеду Јовановића и њима блиске „интернационалисте“ из НВО сектора. Победа тих и таквих снага била би својеврсно враћање у време комунистичког једноумља које Србији није донело ништа добро. Њихова победа би донела покретање питања односа Србије и Војводине, што би угрозило политичку стабилност и грађански мир, а то значи и економски стандард грађана Војводине. Победа те коалиције би проузроковала свашта – од дестабилизације државе, распродаје оног што је остало, па до политичких сукоба и хаоса, што значи

ништа добро за наше грађане. Победа демократа интернационалиста била би поразна за нашу земљу и пољопривреду јер би потпуно укинули заштитне царине и друге облике заштите нашег сељака (уговор о ССП-у), а при томе би нам био ограничен извоз у ЕУ.

Шта је Чанкова политика Војводини донела осим грба и химне, само нове поделе, потискивање свега српског и као последицу јачање радикала? Власт неоаутономаша је донела само нови покрајински ниво корупције, само још слабију пољопривреду и још веће сиромаштво грађана Војводине, без обзира на то којој националној заједници припадали. Та власт је донела само нову „регионалистичку демагогију“, нову хајку на српски национализам, позиве на „теразијско вешање“, на „антифашистичке летве“, на „гажење и рушење табли“, на псовке и примитивизам увијен у „европејско рухо“. Јадна ће бити Србија ако јој преко Тадића мерило „европејства“ и „војвођанства“ буду Чанак и Чеда.

Са овом се коалицијом Тадић још више удаљава од „Ђинђићевог пута“, јер Ђинђић никада није ни помислио да „шлепа“ Чанка, радије је '96. сарађивао са ултранационалистом Парошким. Ово нам показује да „спона“ Тадића и Чанка није Костић „кум и директор“ (Чанку кум, а Тадићу био директор странке). Тадића су у ову „љубав“ са Нешом највероватније гурнули његови ментори са Запада, јер подршка 50 амбасадора на прошлим председничким изборима из 2004. била је по „нечијем“ наређењу, сада се „враћа дуг“. Пре неколико година је отворено изјављивао да смо „...изгубили КиМ... и то је заслуга Милошевићеве политике...“, па је онда „певао другу песму“, да би се сада опет враћао старим дефетистичким ставовима. Да ли је до тога Тадић дошао сâм или под притиском таквих политичких величина, као што су Неша Антифашиста или пак Вук Рукољуб, није најјасније. Најсмешније је да се прича како је Неша малтене оборио концесију аутопута, па чак и стратешки уговор са Русима. Неко ко нема појма о Србији запитао би се ко је тај човек који блокира развој инфраструктуре, или који је стао на пут Путиновом „Гаспрому“, а ми који знамо да ДС само „покрива“ своју лицемерну политику Нешиним несташлуцима, можемо само да се насмејемо. Ако је и од председника Тадића и Неше, много је.